

KIRKİKİNDİLER

Ülkü AYVAZ

KİŞİLER

ADAM
DOKTOR
BİR ADAM
2. ADAM
3. ADAM
ARKADAŞ
KADIN
KOMİSER
KAPICI
HEMŞİRE
SESLER

(Polis sirenleri, bir grup insanın telaşlı, heyecanlı gürültüleri, bağırışmaları, 1. plana geçer. Sesler öne çıktığında 3. planda sürer sirenler.)

SESLER: – Çekilin, açılın, polis, yol verin.
– Siz olayı gördünüz öyle mi?

BİR ADAM: Gördüm tabii. Bıçak parlıyordu. Ne diyordum, evet, bıçak ay ışığında yandı söndü. Adamın gözleri yerinden fırlayacakmış gibiydi. Ne korkunç şey! Sonra bıçağı adamın göğsüne sapladı. İki de gençti. İnsanın bedeninde bunca kan bulunması akıl alır şey değil. Ve... yıkıldı. Soluğu kesildi mi ne? Tek söz olsun edemedi.

– Alçak herif, kaçıp gitti tabii.

BİR ADAM: Kaçmaz mı? Bıçak elinde duruyordu hâlâ. Caddenin köşesine kadar gittiğini gördüm. Bıçak yine ışıl ışıl parlıyordu elinde. O parıltı ele veriyordu onu.

- SESLER: – Baylar, bayanlar! Dağılın, dağılın diyorum size.
– Ölmüş mü, ölmüş mü? Allahım...
– Çekilin.
– Ben de görmek istiyorum.
– Vay canına...
– Dağılın, dağılın! Bu bir emirdir!

(Efekt: Polis düdüklüğü... Yaklaşan sirenler...)

KOMİSER: (*Sert, buyruk verir*) Herkes olay yerinden öteye çekilsin! Herkes öteye!

- On adım öteye, on adım öteye.

BİR ADAM: (*1. planda. Olayı yaşar gibi, ancak telaşsız bir sesle, hafif ekolu*) Bıçak ay ışığında parıldıyordu. Bıçak, alev alev yanıyordu. Heyecandan, korkudan eser yoktu adamda. Parkta geziye çıkmış gibi sanki, yürüyüp uzaklaştı.

KOMİSER: Bayım sanıyorum siz olayı yakından gördünüz. Bizimle müdüriyete kadar gelmenizi istiyorum.

BİR ADAM: Gençten biriydi. Yüzünü karanlıkta seçemedim. İyi giyimliydi!

BİR SES: Bu tarif, şu yerde yatan zavallıya ne kadar da benziyor.

BİR ADAM: Evet, evet, doğru. Andırıyor gerçekten.

KOMİSER: (*Önce doğal sesiyle...*) Dikkat, dikkat! Bütün ekiplere, bütün ekiplere! (*Sesi filtreden sürer*) Gençten, düzgün giyimli biri. Ana cadde çevresinde olabilir. Derhâl tutuklansın! Dikkat, dikkat bütün ekiplere...

(Uzaktan polis sirenleri duyulur.)

KOMİSER: Dikkat, bütün ekiplere! Cinayet aleti bir bıçaktır. Katilin elinde kan lekeleri olabilir. Dikkat, dikkat...

(Sirenler... Erir. Müzik. Daktilo sesi. Konuşma boyunca aralıklarla sürer.)

KOMİSER: Demek caddenin bitimine kadar gördünüz onu. Bıçağı elinden atmamıştı hâlâ, öyle mi?

BİR ADAM: Evet.

KOMİSER: (*Yakına*) Yazın. (*Ağır ağır, durarak konuşur*) “Bıçak elinde olduğu hâlde, katil sakın sakın yürüyüp, caddeyi Huzur Sokağı’na bağlayan köşeye kadar tanık tarafından görüldü.”

BİR ADAM: (*Kesik kesik, heyecanlı*) Şunu da söylemek isterim Komiser. Şaşkınlıktan aklımdan çıkmış. Adamı bıçakla yere yıkınca, henüz

düşmeden kollarıyla tuttu onu. Yo, yo, sanırım şöyle: Hani insanlar uzun yolculuklara çıkan yakınlarına nasıl veda eder... Öyle işte. Telaş yoktu, korku yoktu. Kafasını önüne eğdi sonra, öylece...

KOMİSER: Anlıyorum. Neden öyle titriyorsunuz?

BİR ADAM: Aklımdan nasıl silip atarım bütün bunları?

KOMİSER: Şu tutanakları imzalayın. Altına da adresinizi yazın. (*Biraz uzağa, buyruk verir*) Bütün ekipler yeniden uyarılsın. (*Bir an*) Öff, ne berbat gece.

(Telefon çalar.)

KOMİSER: Alo? Demek kimseye rastlamadınız, öyle mi? Uzaklaşma imkânsız. Aramaya devam edin. Bağlantıyı kesmeyin, telsizler açık kalsın! (*Yakına*) Bütün ekip telsizlerini bağlayın... Dikkat, olay yerinin bütün çıkışlarını tutun! Çevredeki binaların girişleri kontrol edilsin. Dikkat, katilin elinde bir bıçak var. Gençten, güzel giyimli... Olay yerini çember içine alın. Birinci, beşinci, yedinci ekipler doğu tarafından, ikinci, üçüncü, onuncu ekipler batıdan, diğerleri daire ortasında hareket edeceklerdir. Tamam!

(Telsiz sinyali sesi...)

KOMİSER: Ben Komiser. Dinliyorum. Tamam. Demek buldunuz onu. Güzel. Sakin sakin yürüyor mu? Hayır, bu tehlikeli olabilir. Demek sakin sakin yürüyor... Tamam! Bekliyorum. (*Yakına*) Bulmuşlar onu.

BİR ADAM: Buldular demek.

(Efekt: Telsiz sinyali.)

KOMİSER: Evet! Güzel, kısıklı yakaladınız, öyle mi? Derhal getirin. Karşı koymadı ha? Demek itiraf etti suçunu. Garip. Tamam, bekliyorum. (*Yakına*) Suçunu itiraf etmiş.

BİR ADAM: İtiraf etmiş öyle mi? Tuhaf...

(Efekt: Uzaktan siren sesleri-yaklaşır...) (Sessizlik.) (Müzik.)

ADAM: (*Mikrofonu en yakın*) Ağlıyordum. Tarlalardan, ırmak boyundan geçip tepeye varmışım. Dönüp arkama baktım. Ne çok yürümüşüm, dedim kendi kendime. Kuşluk çökmek üzereydi. Geri dönmek saatler alırdı. Hem nasıl dönebilirdim ki? Küçücük bir çocuktum. Gitmem gerekiyordu. Tepede oturdum, ağladım... (*Bir sessizlik*)

DOKTOR: Sonra?

ADAM: Geri dönmek istiyordum. Onca kederi nasıl yüklenebilirdim?

DOKTOR: Sonra?

ADAM: Olay nasıl oldu?

ADAM: Bunu anlatmak neye yarar?

DOKTOR: (*Telefon çevirir*) Alo. Salonu açın lütfen. Bütün ışıkları yakın. Biz birazdan orada olacağız. (*Kapatır.*)

(Efekt: Koridorda ayak sesleri yaklaşır. Ardı ardına kapılar açılır.)

DOKTOR: İşte geldik, girebiliriz. (*Uzağa*) Bütün ışıkları yakmanızı söylemiştim size! Evet, hepsini. Hepsini yakın. Salon ışıl ışıl olmalı. (*Yakına*) Sahne karanlık olmamalı. Gizli hiçbir şey kalmamalı. (*Ayak sesleri*) Sahneye çıkmanızı istiyorum. Bu küçük sahne sizin. Dilediğiniz gibi kullanabilirsiniz. (*Uzağa seslenir*) Perde! Perdeyi açın! Sahne ışıkları! Güzel, tam istediğim gibi. Biliyor musunuz, bayılıyorum tiyatroya. Ne diye oyuncu olmadım sanki. Sahne hazır. (*Uzağa*) Teknisyenler çıkabilir. Teşekkür ederim. (*Yakına*) Bu salonu ben yaptırđım. İnşaat çalışmalarına da katıldım. Küçük de olsa, bence sıcak, sevimli bir salon.

ADAM: Evet, sıcak.

DOKTOR: Kimseler yok işte. Anlattıklarını sadece ben dinleyeceğim. Rahat olun. İki dost gibi konuşmak istiyorum. Ama isterseniz vazgeçebilirsiniz benimle konuşmaktan. Çekip giderim o zaman. Tek söz etmeden.

(Efekt: Ayak sesleri uzaklaşır. Bir süre... Müzik: 3. plandan girer, bir süre...)

ADAM: (*Sesi 1. planda*) Sıradan bir gündü. Önemli şeyler hep bu sıradan günlerde olur zaten. Kendi hâlimde yürüyordum. Adliye binasının önünden geçiyordum. Kalabalıktı binanın önü. Duruşmalara girenler, duruşmalardan çıkanlar... Otomobiller ardı ardına gidip geliyordu. Ansızın adliyenin önünde bir kalabalık oluştu. İnsanlar itişip kakışıyor, olay her neyse onu bir an önce görmek için sabırsızlanıyorlardı. İnsanlardaki şu merak duygusu, dehşet uyandıran olaylardan duyulan o haz! Kendime yol açıp yürümek istedim. Sıyrılıp geçemiyordum kalabalıkta. Oysa yolun parke taşlarını sayarak yürüyüp gitmek istiyordum.

(Efekt: Kalabalık bir gruptan yansıyan sesler...) (Bu sesler, oyunun başlangıcında yer alanla aynı seslerdir.)

SESLER: – Çekilin, çekilin biz de bakalım!

- Ne istiyorsun yahu?
- Ne olmuş, ne olmuş?
- Kavga ediyorlar, görmüyor musun?
- Hiç kadın kavga eder mi böyle sokak ortasında?
- Vur, vur aslansın be!
- Kadını tekmeliyor utanmaz adam!

– Kadın da boş durmuyor baksanıza, tırnakları adamın yüzünde.

– Oh olsun!

– (*Daha sakin bir ton ile*) Bunlar karı kocadır. Bizim eski komşular. Beni şahit yazdırmışlar. Danışmadan etmeden nasıl şahit tutarlar bilmem ki. Boşanma davası canım. Aman bezdim bunlardan. Bildiğimi saklamadım, söyleyiverdim. Allah biliyor.

– Ya çocuklar? İki de küçük. İnsan bunlara acır bari. (*Erir.*)

ADAM: (*Anlatır, 1. planda*) Dönüp bakmadım bile. Çocuklar annelerinin eteklerinden çekiştirip duruyordu. Araya girmek, bir tampon bölge kurmak istiyorlardı. Arada bir durup kavga edenlere bakıyor, onlar için ne anlam taşıdıklarını ölçüyorlardı. Bu kavgalara alışıktilar sanki.

DOKTOR: Sonra, yürüyüp gittiniz mi?

ADAM: Gidecektim. (*Bir sessizlik*) Üç beş adım uzaklaşmıştım. Şu merak duygusu... Dönüp geriye bir göz attım. Kavga bitmişti. Adam üstünü başını temizleyerek uzaklaşıyordu. Ardına bakmıyordu. Çocuklar kendi aralarında oyun tutturmuştu. Bu oyun dışarıdan bakan insana hüznü veriyordu. Ama mutluymuş çocuklar. Aradıklarını ele geçirmişlerdi, biliyorum. Sessizlik gelmişti. Artık kavga yoktu. Bilerek kurmuşlardı oyunu. Böyle düşündüm o sıra. Oyunu kavgadan ayıramıyordum. Oyun kavganın devamıydı, asla kopamıyordu ondan. (*Bir an. İç çeker*) Yalanla yüklüydü oyun. Çocuklar bal gibi farkındaydı bunun. “Hayır, kendilerini kandırmıyor kerataalar”, dedim kendi kendime. Seyredenleri hüzne boğup öç alıyorlardı çevreden.

(Efekt: Telefon çalar.)

DOKTOR: Özür dilerim. (*Bir an*) Alo?

HEMŞİRE: (*Ses ahizeden*) Çağırduğumuz bayan geldi doktor.

DOKTOR: Gönderin lütfen.

HEMŞİRE: (*Filtreden*) Peki efendim.

(Efekt: Ayak sesleri uzaklaşır. Kapı kapanır. Kapı çalınır, açılır. Müzik: Fonda.)

DOKTOR: Girin lütfen, yaklaşın. Şöyle oturun lütfen. Size kaç kez haber gönderdim, ancak gelmediniz.

KADIN: Kararsızdım. (*Ağlamaklı*) Anlamalısınız. Ne yapacağımı bilmiyorum. Beklenmedik o kadar çok şey oldu ki...

DOKTOR: Size hak veriyorum tabii.

KADIN: O geceyi düşündükçe... Kendimi suçluyorum hep. Sonra dönüp geçen yıllara bakıyorum. Suçlu kim bilemiyorum.

DOKTOR: O gece mi, dediniz?

KADIN: Şaşırtıcı bir geceydi. Geceyarısını geçmişti zaman...

(Ses erir.) (Efekt: Kapı çalınır, açılır. Gök gürültüsü, şimşek, yağmur...)

KADIN: (*Küçük bir çığlık*) N'oldu sana böyle? Aman Allahım, nasıl da islanmışsın. Gözlerin, gözlerin kan içinde.

ADAM: Berbat bir hava. Her yan diz boyu su.

KADIN: Saatlerdir pencerede bekliyorum. Yorgunluktan bittim.

ADAM: Yağmur... Şu yağmurlar bir bitse... Kırkikindiler...

(Efekt: 3. planda bir çocuk ağlaması...)

KADIN: İşte, sabaha kadar uyumaz artık. Kulağı ağrıyor demiştin bana.

(Efekt: Çocuk ağlaması...) (Yüksek sesle) Nereye gidiyorsun?

ADAM: Dolaşacağım biraz.

KADIN: Bir yere gidemezsin! Ömür boyu pencerede bekleyemem seni.

(Efekt: Bir tren sesi yaklaşır, uzaklaşır.) (Sessizlik.)

KADIN: (*Anlatır 1. planda*) Koşup uzaklaştı. Karanlığa karıştı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Tuhaf bir hâli vardı. Onu seviyorum. Ama insan anlamadım nasıl sever. Onun dünyası korkutuyordu beni.

(Müzik. Efekt: Koridorda ayak sesleri. Ardı ardına kapılar açılır.)

ADAM: (*Önce hafif ekolu*) Geriye bir bakış attım. Adam uzaklaşıyordu. Yanında iki arkadaşı vardı. İşte, kutlanacak bir gün, dedim kendi kendime. Kadın, yapayalnızdı duvarın önünde. Hiçbir şey olmamış gibi saçlarını düzeltiyordu. Çocuklar onun üç adım ötesindeydi. Kadın, onlara sanki evinin penceresinden bakıyordu. Bütün acıları eritmişti kendinde. Tam o sıra, kadının ömrünün sonuna dek, duvarın önünde öylece bekleyeceğini düşündüm. O, çocuklarının elinden tutmasını istiyor, çocuklarına sesleniyordu usulca. O anda bir bakışını yakaladım! Ve... (*Susma*)

DOKTOR: Devam edin, susmayın...

ADAM: O bakış beni olduğum yere mıhladı. Adımlarım ileri gitmiyordu. Ter içinde kalmıştım. Dışlerimden ayaklarıma doğru bir elektrik akımı indi. (*Bir an*) Ayrılıp giden o adamın peşine düştüm.

(Geçiş müziği)

DOKTOR: Günaydın. Sahnemiz hazır yine. Dünyanın en güzel, en huzurlu alanı sizin. Buyruğunuzda bütün hayat, dilediğiniz gibi yönetin onu. Sahnede koşup oturabilir, alkış tutabilirsiniz. Dedim ya, buyruk sizde. İnsanlarla doldurun sahneyi dostum. Onlar, sizin isteğinizle hareket edebilirler. İsterseniz susturun onları. Tek seyirciniz benim.

ADAM: Teşekkür ederim doktor. Mümkün olsaydı iki kadeh içmek isterdim sizinle.

DOKTOR: (*Güler*) Benim için ne mutluluk! Devam edin, olaya dönün.

ADAM: Olay, olay, olay... Bunun ne önemi var? Adamın peşine düştüm. Kadın hâlâ orada bekliyordu. Doktor, anlamıyorsunuz, bütün bunların önemi yok. Suçumu itiraf ettim ya. Ceza şuymuş buymuş umurumda değil. Çünkü, çünkü huzura kavuştum artık.

DOKTOR: Durun bakalım. Ne diye yargıyı kendiniz veriyorsunuz? Unutmayın, suçu araştırmıyoruz biz. Ben bir doktorum. Doktorların suçla ilgilendiği nerede görülmüş?

ADAM: Suçlu olduğumu biliyorum. (*Susma*) Utanç duyuyorum bu yüzden. Acı duyuyorum. Ama anlamaya çalışın. Her şeyin nedeni oydu. Çok yorgunum. Üşüyorum.

DOKTOR: Bu sıcakta? Hadi canım.

ADAM: Tıpkı o gün gibi. Hava berbattı o gün, titriyordum. O bitip tükenmez yağmur... Kırkikindiler. Her yanı griye boyayan, insanı hüznə sürükleyen yağmurlar.

DOKTOR: Sonra, sonra?

ADAM: Adamla iki arkadaşı meyhanelerin olduğu sokağa saptılar. Beni fark etmediler bile. Meyhanelerden birine girdiler.

DOKTOR: Siz? Ya siz ne yaptınız?

ADAM: İçeri girmedim tabii. Onları pencereden izliyordum. (Gök gürültüsü, yağmur. 2. planda meyhane akustiği, fonda.)

DOKTOR: Sadece izliyordunuz, öyle mi?

ADAM: Evet... Ama, doğrusu, daha peşlerinden giderken...

DOKTOR: Evet?

ADAM: Onu öldürebilirdim. Caddelerin kalabalık olması umurumda değildi. Onu hemen öldürseydim... Birçok şey karanlıkta kalacaktı. Oysa öğrenmek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Anlıyor musunuz?

DOKTOR: Böylece pencereden onları izlemeye koyuldunuz.

ADAM: Peşlerinden yürürken, ceketimin cebinde çakımın sapını okşuyordum hep. Çakı elimde oynayıp duruyor, sabırsızlanıyordum. Bir an, ansızın adama yaklaşıp... (*Susma*) Ancak, görmek istediğim şeyler vardı daha. (*İç çeker.*)

DOKTOR: Ve...

ADAM: O duvarın önünde bekleyen, hep bekleyen kadının yüzü, onun bakışı, duruşu, gözümün önünden gitmiyordu. Hep bekliyordu, hep bekliyordu.

(Sessizlik.)

DOKTOR: Kahve ister miydiniz? Buyurun.

(Bardak şıkırtıları vb.)

ADAM: Düşünüyorum da doktor, hep bana mı rastlar böyle şeyler? O kadın kavgadan sonra duvarın önünde bekleseydi ya da bağıra çağıra adamın ardından koşsaydı... Öyle sanıyorum ki, bütün bunlar gelmeyecekti başıma. Ömrüm dört duvarın arasında geçecekmiş, umurumda değil. Ama bütün bunları kafamdan nasıl silip atacağım...

DOKTOR: Acele etmeyin dostum.

ADAM: Dedim ya; acıları, yalnızlığı eritmişti bedeninde kadın. Bakışında bir bekleyiş, arayış, öyle kendini hemen açığa vuran bir keder yoktu. Bakışı ne uzaklardaydı, ne... Bilmiyorum, bilmiyorum. İnsanı çılgına çeviren, insanı korkunç mutsuzluklara sürükleyen bir duruş, bir bakış...

DOKTOR: Olaya dönelim... Pencereden izliyordunuz.

ADAM: (*Sakin*) Bir an o adamla göz göze geldik... Düşünüyorum da durum gerçekten garipti. Gözlerimi ondan ayıramıyordum, çakım oynayıp duruyordu elimde. Sıcacıktı. Adam, ansızın yerinden kalktı, yanıma geldi...

3. ADAM: Bana neden deminden beri öyle bakıyorsunuz? Tanıyorsunuz muyuz?

ADAM: Efendim? Şey... Yanlıyorsunuz, ben...

3. ADAM: Her neyse. Gelin birlikte iki kadeh parlatalım. Öyle pencereden gözlerimin içine bakman rahatsız ediyor. Sinirlerim alt üst zaten. Gel, çekinme... Hem ıslanmışsın da... İnsan bu yağmurda sokakta durur mu hiç. Delilik bu.

ADAM: Bir arkadaşımı arıyordum da...

3. ADAM: Her neyse, önemi yok. Buyurun, oturun.

(Bir an akustik öne çıkar. Yağmur...) (Sessizlik.)

ADAM: (*sakin bir sesle*) Davetini kabul edip gittim. O da yalnızdı anlaşılan. Birileriyle dostluk kurup, konuşmak istiyordu.

3. ADAM: İnsan düşünmeden neleri yıkmaz ki dostum. Sonra yıktığı şeylerin bütün ağırlığını yüklenir. Ne tuhaf... Ne çok şey olup bitiyor. Hiçbir şey anlamıyoruz.

ADAM: Ne diye düşünmeli artık. Gün olur insan kendi ağırlığını taşıyamaz.

3. ADAM: Şaşılacak şey. Ne demek istediğimi anladın. Kimsin sen?

ADAM: Şaşılacak şey...

ADAM: Huzura kavuşturacak bir ses. Kucaklayacak, güvenli bir çağrı! (*Akustik erir. Sesi 1. planda, sakın*) Sonra tek söz olsun etmedik. Adam, gözlerini önündeki bardağa dikti. Beni görmüyordu artık. Varlığımdan habersizdi sanki. Yüzü öyle anlamsızdı ki. Yanındaki arkadaşları kalkıp gitmişti.

DOKTOR: (*2. planda*) Ya çakı? Çakı cebinizde hazır bekliyordu tabii. (*Akustik öne çıkar.*)

3. ADAM: Neden bir elin hep ceketinin cebinde? Tek elini mi kullanırsın böyle?

ADAM: Elimin birini unutmuşum. Cebimde unutmuşum öteki elimi. (*İkisi de güler.*)

3. ADAM: Ah delikanlı, uzun uzun anlatmak isterdim. Sabaha dek anlatmak. Fakat neye yarar ki?

ADAM: (*1. planda*) Başı sonu belirsiz bir konuşmaya girmiştik. Ama birbirimizi anlıyorduk. Konuşmalarımız açıklama istemiyordu.

DOKTOR: Keşke olayı baştan sonra anlatıverseydi adam. Belki durum şimdi daha başka olurdu.

ADAM: Bunu ben de düşündüm doktor. Sanırım yanıyorsunuz. Eğer olayı anlatmaya kalkışsaydı, delik deşik edebilirdim onu. İnsanın kendi dramını açığa vurması iğrenç bir şey. Dedim ya, anlatmaya kalkışsaydı yeniden nefret edecektim ondan.

DOKTOR: Anlamıyorum. Zaten izliyordunuz onu. Yeryüzünden silmek için fırsat arıyordunuz.

ADAM: (*Çok yavaş bir sesle*) Bakın, öfkem erimişti artık. İki dost gibiydik onunla. Kendini gizliyordu çünkü. (*Yüksek sesle*) Yani onun dramını yükleniyordum gitgide! (*Fısıltıyla*) Onu anlıyordum.

DOKTOR: (*Usulca*) Peki ya Kadın? O duvar önünde ki...

ADAM: Çıkıvermişti aklımdan doktor. (*Fonda müzik*)

DOKTOR: Sonra hiç düşünmediniz onu yani?

ADAM: Hiç. (*Bir an*) Yani uzun bir süre. (*Bir an*) Zaman geçiyordu. İçkiyi kapanmak üzereydi. Adamla ayrıldık. Ayrı yollara düştük karanlıkta. (*Bir an*) İşte böyle.

DOKTOR: (*Kinayeli*) Demek evinize dönüp, güneşin doğuşunu beklediniz?

ADAM: Hayır. Of, yoruldum.

DOKTOR: Bırakın yorulmayı. Baştan başlayalım. Siz birini öldürdünüz. Tanıklar olduğunu biliyorsunuz. İtiraf ettiniz.

ADAM: Evet. Baştan beri birini öldürdüğümü, gereken cezayı çekmek istediğimi söyledim herkese. Tutup ne diye buraya getirdiler beni. (*Bir an*) Hepsi bu kadar. Nedir istediğiniz doktor? Her şey bitti işte. Artık bundan sonrası mahkemeye kalıyor.

DOKTOR: Neden hemen cezaya kavuşmak istiyorsunuz? Bu ceza rahatlatıcak mı sizi yoksa? (*Bir an*) Adamla ayrıldıktan sonra neler oldu?!

ADAM: Yollarımız ayrıldı, dedim ya.

DOKTOR: (*Israrla*) Ya o Kadın? Ya o Kadının yüzü?

ADAM: (*Yüksek sesle*) Unutuverdim onu!

DOKTOR: Unuttunuz demek! Ne çabuk!

ADAM: Yeter artık!

DOKTOR: Sonra ne oldu?

ADAM: (*Yüksek sesle*) Sonra, sonra, sonra... Yeniden izlemeye koyuldum onu! N'olacak yani?

DOKTOR: Çünkü "onu yeryüzünden silmeye" kararlıydınız!

ADAM: (*Heyecanla, sesi titrer*) Karanlık sokaklara daldı adam. (*Fonda 3. planda müzik*) Yapayalңызdı. Sarhoştı, yalpalıyordu. Kadın, yeniden aklıma düşmüştü. Nefret ediyordum o kadından! (*Sessizlik*) N'olmuş sanki duvar dibinde beklemişse? Ne çıkar bundan? Allah hepsinin cezasını versin! İşte adam, yapayalңызdı. Acıyla doluydu. Ömrünün sonuna dek mutsuz kalacaktı.

DOKTOR: Yeniden kadının yanına gitmeyi geçirmediniz mi aklınızdan peki?

ADAM: Aklımdan geçirsem ne olur? Adliyenin önüne gidip, o kadından bütün olanların hesabını soracaktım. Ne hakkı vardı adamı bu duruma düşürmeye!

DOKTOR: Ya çocuklar... (*Bir an*) Çocuklar ya?

ADAM: (*Sakin*) Onların o yalancı oyunlarından nefret ediyordum. O düzmece oyunlarından. Ağlıyorlar, ancak gözlerinden yaş gelmiyordu. Öç alıyorlardı çünkü. (*Yalvarır gibi*) Doktor, o çocuklar hep orada oyunlarını sürdürecektir mi? Ne korkunç şey! Diledikleri gibi, oyunlara bırakamayacak-

lar kendilerini... ..Yalancı oyunlara alışacaklar. Bir çocuk gerçekten oynamazsa?... Nasıl olur bu?

DOKTOR: Sizi anlıyorum.

ADAM: (*Sinirli bir sesle*) Bir şey anladığınız yok sizin. Bir deney yapıyorsunuz üzerimde. Sanatçılık damarınız kabardı. Canlı bir oyun kişisi olup çıktım elinizde. Dilediğiniz gibi oynatıyorsunuz parmağınızda beni. Yeter artık, fırsat vermeyeceğim size.

DOKTOR: Sakin olun.

ADAM: Beni kandıramazsınız. Reklam senaryoları yazdım ben. Olup biteni seziyorum.

DOKTOR: Demek sizce çıkar peşindeyim, öyle mi?

ADAM: Bilmiyorum. Yalancı oyunlardan nefret ediyorum sadece. Ortaya döktüğüm senaryoyu keyifle izliyorsunuz. Çünkü koskoca bir olayı, bir hayatı gözler önüne sermek aptallığımı gösterdim. Kafanızda ölçüp biçecek, hoşunuza gittiği gibi yön vereceksiniz ona. Hayır, budala yerine koymayın beni.

DOKTOR: Sözlerinizin doğru yanı yok değil. Öteden beri oyun yazarlığına hayranlık duymuşumdur.

ADAM: Ben anlatıyorum, siz biçim veriyorsunuz. Oyun kişilerini kullanıyorsunuz. Nasıl hoşunuza gidiyorsa tabii. Böylece güçlü bir insan oluyorsunuz değil mi? Fakat unutmayın Doktor, oyun kişileri ele geçirebilir sizi. Buyruğunuzdan çıkabilirler yani. O zaman hâlinizi düşünün. Zavallının biri olup çıkarsınız. Benim başıma geldi bu.

DOKTOR: (*Ciddi*) Çok ilginç!

ADAM: Düşleriniz beş para etmez o zaman. Hayatın içinde, oyun kişilerinin tutsağı olursunuz. Oysa onlar sizin parçanızdır. Parçalar bütünü ele geçirir ve ömrünüzün sonuna kadar kendinizi toplayamazsınız. Bilinciniz erir, duygularınız ezer sizi. Bölünürsünüz.

DOKTOR: Yarattığınız oyun kişilerinde kendimiz erimişizdir. Hep kendimizden vermişizdir çünkü. Sonra ne kalır elinizde? Onlar, kurulu dünyalarında özgürce hareket ederler. Sizse kaçmayı, yeni şeyler aramayı düşünürsünüz. Bunu her zaman beceremez insan. (*Bir an*) Sanatçılık özlemlerinizi başkasında deneyin doktor.

DOKTOR: Bir de bana kulak verin öyleyse. Siz bir kaçaksınız! Kendinizden kaçuyorsunuz. Şu anda yaptığınız da bu.

ADAM: Saçma. Suçumu itiraf ettim ya. Açık açık cinayeti benim işlediğimi söyledim herkese. Daha ne bekliyorsunuz? Doktorla işim yok diyorum size. Yargıç karşısına çıkarın beni.

DOKTOR: Kendinizi bir “kurban” yerinde görmek istiyorsunuz. Sözü-
nü ettiğiniz cezaya kavuşunca, her şeyin diyeti olacak bu, öyle mi?

ADAM: Kurban... (*Bir an*) Peki anlatacağım. Adamın peşinden yürü-
yordum. Duvarların kıyısından izliyordum onu. Karanlıktı her yan. Adam
izbe sokakları seçiyordu hep. Nereye gideceğini bilmiyordu. Bir şey arıyor,
dedim kendi kendime. Ansızın koşup karşısına çıktım... (*Ses erir*)

(Müzik. Efekt: Ayak sesleri yaklaşır.)

3. ADAM: (*Şaşkın*) Sen ha? Neden peşimden geldin? Ne istiyorsun?

ADAM: Hiç.

3. ADAM: Git başımdan delikanlı.

ADAM: İkimiz, eğer istersek her yanı altüst edebiliriz. Asfaltı sökebili-
riz istersek, bir kâğıt parçası gibi.

3. ADAM: Kimsin sen be adam? Korkutuyorsun beni. Sarhoş falan de-
ğilsin, hayır. Delinin birisin!

ADAM: Kaç bakalım, kaç. Nereye kaçsan kendini de götürürsün oraya.

3. ADAM: Çekil diyorum, çekil git başımdan. Lanet olsun, nereden
çaktın karşıma sanki. (*Tehdit eder*) Bak, peşimi bırak, yoksa!

ADAM: (*1. planda, ekolu, usul usul anlatır*) Midesi bulanıyordu. Duva-
rın dibine zor attı kendini. Kustu. Tam o sıra, çakı elimde bitiverdi. Şıp diye
çıkardımçakıyı. Pırıl pırıl yanıyordu çelik ay ışığında!

3. ADAM: O da ne? Hey ne yapıyorsun! Dur, deli misin be adam!

ADAM: İşte o kadın. O bakışı... Saçlarını düzeltip, usulca başörtüsü-
nün içine itiyor. Kimseyi görmüyor, acı çekmiyor, beklentisi yok...

3. ADAM: Ne demek istiyorsun? Kimmiş o kadın! Yaklaşma bana, yak-
laşma diyorum sana, yaklaşma...

(Sesi uzaklaşır. Erir.)

ADAM: (*1. planda, ekolu anlatır*) Korktu adam. Kaçıp gitti. Elimde
çakı, sokağın başında bir süre bekledim.

DOKTOR: (*Ekolu*) Kimsecikler yoktu çevrede. İstesen o anda yok ede-
bilirdin onu. Kolladığın fırsat eline geçmişti.

ADAM: Yapamadım Doktor.

DOKTOR: Ne demek yapamadım. Saatlerdir izliyordun onu.

ADAM: Onun kaçışını izlerken, “İşte çaresiz bir adam!” dedim kendi
kendime. Ah, kaçışını görmeliydiniz. Ardına bakmıyordu. Peşinden koş-
madığımı anlayınca sokağın öbür ucunda durdu, beni gözledi. Şaşkın bir
hâldeydi. Sonra usulca yürüyüp gözden kayboldu.

(Müzik 3. plandan girer, fonda sürerken...)

DOKTOR: Gece böylece bitti.

ADAM: Koskoca şehirde tek başıma olduğumu düşündüm. Aklıma o kadın düştü yeniden. Koşup ondan hesap sormalıyım. Ama vakit geceyarısını geçiyordu. Sabah erkenden işe gitmek zorundaydım. Yorgundum, bitkin düşmüştüm. Ter içindeydim. Soluk alamıyordum. (*Bir an*) Eve döndüm!...

(Geçiş müziği)

2. ADAM: İyi bir insan olarak tanırım onu. Başına gelenlere nasıl üzül-düm anlatamam. Düşünün, on yıla yakın bir zamandır birlikte çalışıyoruz. İçine kapanıktır. Evet, evet, içine kapanık. Öyle konuşmayı pek sevmez. Çok okuduğunu söyleyebilirim. Ne de olsa sanatçıdır kendisi. Reklam şir-ketimiz ona çok şey borçludur...

DOKTOR: O sabah iş yerinde birlikteydiniz, öyle mi?

2. ADAM: Evet Doktor. Odasına gittiğimi hatırlıyorum. Yeni reklam afişleri hakkındaki düşüncelerini soracaktım. (*Ses erir...*)

(Efekt: Kapı açılır.)

2. ADAM: (*Sesi yaklaşarak*) Günaydın.

ADAM: Günaydın. Otursana. Çay içer misin?

2. ADAM: Evet, teşekkür ederim. Şu afişlere bir göz atmanı rica ede-cekim. Renkleri nasıl buluyorsun?

ADAM: Bak, seni eski bir arkadaşım ile tanıştırayım. Çok eski bir arka-daş. Çocukluk arkadaşım. Birlikte büyüdük.

BİR ADAM: Epeydir görüşmüyorsunuz anlaşılan.

ADAM: Öyle. Çocukluğumuz bitmeden ayrıldık. Ayrı kentlere gittik. Uzaklarda oturuyor şimdi.

ARKADAŞI: Tatil için geldim. Ne yazık ki hemen dönmem gerek.

BİR ADAM: Tanıştığımıza sevindim.

ARKADAŞI: Ben de. Teşekkür ederim.

ADAM: Ne güzel günlerdi... Irmak boyunda, sazlıklarda oynardık gün boyu. Düşler kurardık. Büyük kentlerin düşlerini. Trenler düşlerdik, tren-lerle büyük kentlere gitmeyi. Mutlu olacaktık oralarda. Taş parçaları trendi bizim için, ağaçların tepesi uçak... Binip uzaklaşrdık. Gözden kaybolurdu sazlıklar. Her yan ışıktı o zaman, her yan rengârenk.

BİR ADAM: (*Güler*) Çocukluk... Ele geçirilemez.

ADAM: Sonra ayrıldık tabii. Tarlaların içinden yürüyüp gittiğimi ha-tırlıyorum. Buğday başaklarını yarıp geçiyordum. Yeşilliklere çığ düşmüş-

tü. Bedenimde tatlı bir serinlik. El sıkışıp ayrılmıştık. İki büyük adam gibi. Gözlerimize bakamıyorduk birbirimizin. Ah, nasıl ağlıyorduk Tanrım! Hiç gözümün önünden gitmedi o yüz. Arkadaşım, uzaktan izliyordu. Ne bana yetişmek istiyordu ne beni bırakmak. Ve gözden yitip gitti. Büyüklerimiz elimizden tutup göturdüler bizi. Uzakta, çok uzakta bir el seçtim, geriye dönüp baktığımda. Çaresiz, titrek bir sallanış...

BİR ADAM: (*Gülerek*) Ne güzel metin çıkar buradan. (*Bir an*) Şey... özür dilerim.

ARKADAŞI: (*Gülerek*) Aldırma canım. Bu hep böyledir. Hiç değişmemiş. Akla gelmeyecek şeyleri tekrarlar durur.

(Yaklaşan ayak sesleri, hafif ekolu, ardı ardına kapılar açılır.)

ADAM: (*Mikroфона en yakın, hafif ekolu, usulca*) Bahardı. Başaklar yüzümde ince çizgiler açıyordu. Yürüyordum. Ağlıyordum hep. Dünyanın sonu gelmişti işte. Bahardı.

DOKTOR: Yıllar sonra yine buluştunuz ama.

ADAM: Evet. Yıllar sonra. Ben hep o eski oyunların çocuğuydum. Bunu biliyorum Doktor. (*Bir an*) Büroma gelmişti. Çalışıyordum. Biliyor musunuz, bu iş tüketti beni. Bütün düşlerimi harcadım orada. Düşlerim bitecek korkusuna kapıldım. Evet doktor, bu korkuyu yaşadım.

DOKTOR: Büroda bir süre oturdunuz, sonra?

ADAM: Onun görülecek işleri vardı. Ayrıldık. Akşamüzeri şehir lokantasında buluşup eski günlerden söz edecektik.

(Bir cadde akustiği. Bir otomobil geçer, bir korna sesi vb. kapı açılır.)

ADAM: (*Sesi yaklaşarak*) Geciktim, değil mi?

ARKADAŞI: Geç kalmak mı? Saatlerdir seni bekliyorum yahu. Dünyanın bahşisini verdim garsonlara, lokantayı kapamasınlar diye.

ADAM: Çok kötü bir gündü. Yorgunum. Eve uğradım. Sokaklarda dolaştım.

ARKADAŞI: Aklını kaçırmışsın besbelli. (*Güler*) Bu havada ha? Yarın döneceğimi biliyorsun. İki laf edecektik güya.

ADAM: Konuşalım. Benim vaktim var. Sazlıkları hatırlıyor musun? Ne düşler kurardık!..

ARKADAŞI: Bırak bu saçma sapan şeyleri rica ederim. Sabahtan beri dinlemekten bıktım. Eski, eski, eski. Sırtımızda gömleğimiz yoktu giyecek, ayaklarımdaki nasırlar geçmedi hâlâ. Bak ne diyeceğim sana; birlikte bir iş kurmaya ne dersin? İkimiz, kendi başımıza buyruk. Yeteri kadar param var.

ADAM: Dağlarda yolumuzu yitirmiştik. Nasıl da ağlıyorduk.

ARKADAŞI: Sen adam olmazsın. İşe ne diyorsun? Hemen buraya taşı-
nırım. İkimiz kurarız her şeyi.

ADAM: Bilmem. Kafam karmakarışık.

ARKADAŞI: Gün ışıyacak nerdeyse. Neden öyle tuhaf tuhaf yüzüme
bakıyorsun?

ADAM: Hiç.

ARKADAŞI: (*Seslenir*) Garson, bir şişe daha lütfen!

ADAM: Nasıl ağlamıştık ayrılırken. Ne iyi dosttuk.

ARKADAŞI: Yeter, tamam. Sıkıldım. Şu yaptığına bak. Bana sözün
varken tutup başka yerde içiyorsun. Ağzın leş gibi kokuyor. Haydi, kalk
başka bir yere gidelim. Gönlümce eğlenmek istiyorum.

(Ayak sesleri...)

ARKADAŞI: Hava açmış be.

ADAM: Gökyüzü kapkara hâlâ.

ARKADAŞI: Şu işi düşün derim. Sahi bütün gece ne yaptın? Seni çap-
kın seni.

ADAM: Yorgunum. Ter içindeyim hâlâ...

ARKADAŞI: Yine tuhaf tuhaf yüzüme bakıyorsun. Niye öyle süzüyor-
sun beni? Kötü bir söz mü ettim?

ADAM: Yo, hayır. Yani, ben...

ARKADAŞI: Herkes derin uykuda. (*Bir an*) Dinle, şu sessizliği, dinle.
Çok geçmez, insandan geçilmez bu caddeler.

(Bir otomobil uzaklaşır. Korna vb.)

ADAM: Ay parlıyor hâlâ.

ARKADAŞI: Boş ver. İnsan keyfine bakmalı bu dünyada. Bir yazar
vardı hani... Neydi canım adı?.. Her neyse... İşte o... Hay Allah ne demiş-
ti?... Boş ver onu da. Caddenin başına kadar yürüyüp oradan bir arabaya
bineriz, ne dersin? (*Bir an*) (*Şaşkın*) N'oldu? Niye durdun öyle birdenbire?

ADAM: (*Sert*) Dur! Dur diyorum sana.

ARKADAŞI: Saçmalama. Tam şakanın sırası ha! Ne yapıyorsun, hey!
O elindeki ne?! Hey nedir öyle parlayan elinde?

ADAM: Bu bakışın! İşte, işte, işte! Silinmemiş yüzünden hâlâ. Ağlıyor
musun? Ama artık ağlamayı unutmuşsundur. Uzaktan yürüyordun... Yüzü-
nü seçebiliyordum.

ARKADAŞI: Yeter artık! Kendine gel! Dur, yaklaşma! Hey, çıldırdın mı? Dur, dur! (*Sesi erir.*)

(Uzaktan çeşitli nidalar! Polis sirenleri yaklaşır...)

ADAM: Gün ışığıydı. (*Bir an, iç çeker.*) Bunu yapmak zorundaydım doktor.

DOKTOR: Fakat yaptığınız hiçbir şeyi halletmedi. Aynı huzursuzluk, başka duygularla birlikte yine size yapışık.

ADAM: Huzuru bir daha ele geçiremeyeceğim, huzurumu hepten yitirdim. Her şeyin suçlusu benim.

DOKTOR: Kendinize haksızlık etmiyor musunuz?

ADAM: Bunca olaydan sonra hâlâ... Hâlâ adliye duvarı, o kendini sokaklara vuran adam, o beni uzaktan yolcu eden arkadaşım... Gözlerimin önünde tükeniyorum, doktor.

DOKTOR: İzninizle, hemşireyle konuşmam gerek. (*Bir numarator sesi*) Hemşire hanım?

HEMŞİRE: (*Filtreden*) Buyurun doktor.

DOKTOR: (*Filtreden*) Bekleyenleri odama gönderin lütfen. Sanırım tam sırası.

HEMŞİRE: (*Filtreden*) Anlıyorum efendim. Hemen gönderiyorum.

(Ayak sesleri yaklaşır. Kapı vurulup açılır.)

DOKTOR: Girin lütfen. Evinizdeymiş gibi davranın. Rahatınıza bakın.

KADIN: Teşekkür ederim.

2. ADAM: Teşekkürler doktor.

DOKTOR: İşte biricik tanışımız. Onu tanıyorsunuz, değil mi?

ADAM: Nasıl tanımam. Çalışma arkadaşım. Aynı bürodayız. Bütün gün birlikteyiz. Olayın tanığı olman şaşırttı beni. Ne rastlantı.

2. ADAM: Efendim? Anlayamadım?

DOKTOR: Sabırlı olun. Her şeyi gözden geçireceğiz. Siz bayan, lütfen ayakta durmayın, oturun şöyle, güzel. Olay günü, gece yarısı eşiniz eve geldi, tartıştınız biraz, eşiniz evden fırladı, karanlığa karıştı, öyle değil mi?

KADIN: (*Üzgün*) Evet doktor. (*Burnunu çeker.*)

DOKTOR: Gün ve saatini söyleyebilir misiniz bize?

KADIN: Elbette, hiç unutmuyorum ki o günü. Pazartesi günüydü. Eve geldiğinde gece yarısıydı.

DOKTOR: Ona nereden geldiğini sordunuz mu peki?

KADIN: Nerede olduğunu biliyordum. Telefon etmişti bana. Çocukluk arkadaşı gelmiş, yemeği onunla yiyecekti.

2. ADAM: Evet, saat beş sularıydı, bürodan birlikte çıktık. Ben otobüse gitmek üzere ayrıldım. Onun arkadaşıyla randevusu olduğunu biliyordum. Yanımda kararlaştırmışlardı. Yanılmıyorsam, saat yedi buçukta buluşacaktı.

DOKTOR: Buluşmaya epeyce geciktiğiniz anlaşılıyor. Ancak arkadaşınız gecikmeden yolculuğa çıkacaktı. Otobüs biletini almıştı. Yani onunla sabaha karşı buluşmanız olanaksızdı. Öğrendik bunu. Kısacası, siz eve gelip karınızla konuştuktan sonra arkadaşınızla buluşmadınız.

ADAM: Anlamıyorum. Anlamıyorum.

DOKTOR: Bunların gerçekte fazlaca önemi yok. Ancak bazı şeylerin iç içe girdiğini anlamalısınız. Pazartesi gecesine dönelim yeniden.

2. ADAM: Evet Doktor. İzninizle anlatayım. Günün yorgunluğuyla eve kendimi atınca oturduğum yerde uyuyuvermişim. Sonra üstümü başımı çıkarmadan kalkıp yeniden kendimi yatağa attım. Geç vakit, telefonun ziliyle uyandım... (*Ses erir.*)

(Telefon çalar, açılır.)

2. ADAM: (*Uykulu, esner*) Alo? Gecenin bu saatinde? Kimsiniz?

KAPICI: Rahatsız ettim, kusura bakmayın. Ancak tuhaf şeyler oluyor Bey. Büro arkadaşınız... Yani, şey...

2. ADAM: Ne var be adam? Sabahı kurt mu yedi?

KAPICI: Beni tanımadınız herhâlde beyim, ben şirketin kapıcısıyım.

2. ADAM: Tanıdım, tanıdım. Ne var, çabuk söyle. Hay Allah...

KAPICI: Beyim, büro arkadaşınız şimdi odasında. Işıkları yakmadan odasında oturuyor.

2. ADAM: Bu saatte? Emin misin?

KAPICI: Kendi anahtarıyla açtı kapıyı. Dünyada böyle şey görülmemiştir. Bilirsiniz tek gözüm açık uyurum ben. Zaten karım da işitmiş kapı açılmasını. Beyim, geceleri bütün bina bana teslimdir, malum.

2. ADAM: Ee, niçin gidip ne aradığını sormuyorsun ona?

KAPICI: Soracaktım beyim, çekindim fakat. Karım da aynı şeyi söyledi. Dedim ya, çekindim. Şey, korktum da biraz... Öyle ya gece yarısı... Hani kendisi iyi insandır, bilirim. Kimsenin kalbini kırmaz. Hatta bana çok iyi davranır.

2. ADAM: Tuhaf. Bu saatte. E, ne yapmalı peki şimdi?

KAPICI: Bey, çok zahmet olacak size... Demem şu ki, bir arabaya atlayıp gelseniz. Neyin nesi öğrensek. Geceleri şirkete girmek yasaktır bey. Kim olursa olsun yasaktır. Bey, gözünü seveyim kırma beni.

2. ADAM: (*Kendi kendine*) Ne şans!

KAPICI: (*Kendine çeker sözü*) Bende ne gezer şans bey.

2. ADAM: Peki, peki, şimdi geliyorum.

(Geçiş müziği) (Bir otomobil sesi, yaklaşır, durur.)

KAPICI: (*Uzaktan*) Buraydım bey, kapıda yolunu gözledim. Bak, ışıklar yanmıyor... Hâlâ karanlıkta oturuyor. Böyle şey olmaz Bey. Madem gece bina bana teslim edilmiş... Kim olursa olsun, gelip teklifsiz içeri girmesi, yakışık almaz. Öyle değil mi bey?

2. ADAM: Şimdi anlarız, merak etme. Haydi çıkalım. Ben onunla yalnız konuşacağım. Sen koridorun başında bekle.

KAPICI: Başüstüne. Yani biliyorum, çok efendi biridir kendisi. Fakat...

2. ADAM: Sonra üçüncü kata çıktık doktor. Doğrusu tuhaf bir durumdu. Garipti. Önce kapıya kulak verdim. Belki rahatsız etmeden olup biteni anlardım, dedim. İçeriden ses gelmiyordu. (*Ses erir.*)

(Kapı vurulur.)

2. ADAM: (*Kendi kendine*) Cevap vermiyor. Hay Allah içerden kilitlenmiş.

(Kapı üst üste ısrarla vurulur.)

2. ADAM: Benim, ben. Kapıyı aç! Hey, aç diyorum kapıyı! (*Seslenir*) Kapıyı kırmaktan başka çare yok. (*Uzağa*) Hey, öyle bakıp duracağına buraya gel. Birlikte omuzlayalım. Çabuk! Bir-iki-üç!

(Gürültü...)

Aman Allahım...

2. ADAM: Koş, telefon et! Koş diyorum sana, bir cankurtaran çağır!

KAPICI: N'oldu dersin Bey?

2. ADAM: Koş, acele et! Hemen telefon et hastaneye.

KAPICI:Başüstüne başüstüne. Ne kötü bir gece. (*Ses erir.*)

2. ADAM: (*Kendi kendine*) Nabzı atıyor. Ne diye sanki, ne diye...

(Cankurtaran sireni... Yaklaşır.) (Sessizlik.)

ADAM: Anlayamıyorum. Yani... Ben...

DOKTOR: (*Numaratör sesi*) Hemşire, son konuğumuz geldi mi?

HEMŞİRE: (*Sesi filtreden*) Şimdi geldi doktor. Bekliyor.

DOKTOR: Lütfen büroma gönderin.

(Kapı vurulur, açılır.)

ARKADAŞI: Merhaba. Geçmiş olsun. Doktor, mektubunuzu alır almaz geldim. (Sesi yaklaşır) Arkadaşımın durumu nasıl?

ADAM: (*Sevinçle*) Yaşıyorsun demek?

ARKADAŞI: Ne demek? Elbette yaşıyorum...

DOKTOR: Size mektupta yazmıştım, yani olay gününü...

ARKADAŞI: Evet, anlıyorum. Saat yedi buçukta buluşacaktık. Bir saat bekledim, gelmeyince otobüs terminaline gittim. Bir an önce yola koyulmak istiyordum.

DOKTOR: Yani bu demek ki pazartesi günü bürodan ayrıldıktan sonra hiç görüşmediniz.

ADAM: Nasıl olur?

ARKADAŞI: Doğrusu, kırılmıştım gelmeyişiine. Dediğim gibi, otobüse binip evimin yolunu tuttum. Yolum uzaktı ne olsa.

ADAM: Ne demek oluyor bütün bunlar? Bu ne idüğü belirsiz oyun. Arkadaşım yaşıyor, ne güzel! Ne kadar mutluyum. Fakat ya ben? Günlerdir o sorular, o oyunlar...

DOKTOR: Dostum, siz bir girişimde bulundunuz. Evet, canınıza kıymak isterken, kurtarıldınız. Talihiniz varmış...

KADIN: Anlamaya çalış ne olur? Nedir bu başımıza gelenler?

ADAM: Yani bu durumda ben...

DOKTOR: Siz kimseyi öldürmüş değilsiniz, dostum! (*Bir müzik*) Orta- da ölü de yok. Her şey kafanızın içinde olup bitti. Yani bir oyun kurdunuz. Kendiniz için bir oyun. Bu oyun sizi sardı, size yapıştı. Ve oyunun tutsağı oldunuz.

ADAM: Şaşılacak şey... Anlamak kolay değil... Demek yok etmek istediğim...

DOKTOR: Sapasağlam karşımızdasınız işte. Önemli olan bu. Sevincinizi elden bırakmayın.

ADAM: Yeniden düşünmeli, yeniden...

DOKTOR: Öyle. (*Bir an*) Birlikte küçücük pencere açtık. İncecik bir ışık arayıp bulduk. Bundan sonrası size kalıyor. Pencereleri tutan duvarları açmak ya da yeniden pencereleri ışık sızmayacak kadar kapatmak... Hepsi

size bağılı. Sonra, hep o sözünü ettiğiniz çağrı! O ses! Bu sese karar vermeli-siniz. Sahne hep açık kalacak. Biz her zaman oyunlara tanık olacağız.

(Ayak sesleri uzaklaşır.)

DOKTOR: Pencereleri açmama izin verir misiniz? Kırkikindiler bitmiş olmalı, bahar geliyor!

ADAM: Ya o ay ışığında parlayan bıçak? Çakı yani.

DOKTOR: O çakı hiç sizin olmadı. Dedim ya, her şey kafanızın içinde olup bitti. Size yazdığım mektupta çakıdan söz etmişim, hatırlayabildiniz mi?

ARKADAŞI: Evet doktor. Saatlerce zihnimi kurcalayıp durdum. Buldum sonunda. İşte çakı!

ADAM: Bu çakı! Evet, evet, yanılmış olamam. Sapı sedef kakmalı, pırıl pırıl...

ARKADAŞI: Çocukluğumun en güzel hatırası. Yıllardır sandıkta durur. Varlığını bile unutmşum. Evin altını üstüne getirdim bulmak için. Doktor, doğrusunu söylemek gerekirse, çakı gerçekte arkadaşımındı. Babası uzak bir kentten getirmişti ona. Bir armağandı yani. Ağaç dallarından ne güzel şeyler oyardı bununla. Özenirdim bu çakıya o zamanlar. (Güler) Çocukluk işte. Ve -n' olur sakın suçlamayın beni-, ne diyordum, evet, bu çakıyı babası gizlice ondan alıp bana vermişti. Üzüldüğümü görmüşü çünkü. Çakıyı istediğimi biliyordu. Birkaç gün bende kalacak sonra geri verecektim. Hatırlamıyorum şimdi, sanırım babası iş için uzaklara gitti uzun bir süre. Sonra çakı bende kaldı. Sandığın dibinde yıllardır bu günü bekliyormuş.

ADAM: Tamam, şimdi hatırlıyorum. Bu çakı benimdi!

(Gülerler.)

DOKTOR: Şaşkınlıktan pencereyi açmayı unuttum, hay Allah!

(Pencere açılır. Kuş cıvıltıları. Çocukların oyunlarından yansıyan sesler öne çıkar.)

ADAM: Pırıl pırıl bir hava. Kırkikindiler sonu... Evet böyle olmalı...

DOKTOR: Hastanenin bahçesini halka açtık. Hastalarla, parkta dolaşmak isteyenler baharın tadını birlikte çıkarıyorlar. Haydi, hep beraber bahçeye inelim. Hem dolaşır hem konuşuruz.

ADAM: Doktor, *(Bir an)* siz bir sanatçısınız.

(Dışarıdan yansıyan sesler öne çıkar... Müzik.)

SON